

Stellingen ter verkrijging van den graad van doctor in het Romeinsch en hedendaagsch regt

<https://hdl.handle.net/1874/255943>

16

STELLINGEN

TOT VERKRIJGING VAN DEN GRAAD VAN

DOCTOR IN HET ROMEINSCH EN HEDENDAAGSCH REGT

AAN DE HOOGESCHOOL TE UTRECHT,

NA MAGTIGING VAN

DEN RECTOR MAGNIFICUS

Mr. H. P. G. QUACK,

GEWOON HOOGLEERAAR IN DE REGTSGELEERDE FACULTEIT,

MET TOESTEMMING VAN DEN ACADEMISCHEN SENAAAT

EN

VOLGENS BESLUIT DER REGTSGELEERDE FACULTEIT

TE VERDEDIGEN

op Maandag den 21sten December 1874, des namiddags ten 3 ure,

DOOR

WILLEM MARCUS VAN WEEDE,

Geboren te Amsterdam.

UTRECHT,

J. BIJLEVELD.

1874.

Stoom-Boekdrukkerij en Steendrukkerij „de Industrie“ Utrecht.

S T E L L I N G E N .

I.

Het gevoel der Sabiniani dat de legataris buiten zijn weten het legaat verkrijgt en eerst door zijne weigering aangemerkt wordt het niet verkregen te hebben, is in het Justiniaansche regt opgenomen.

II.

In het Romeinsche regt volgde eerloosheid niet altijd op meinceed.

III.

Het interdictum Salvianum wordt slechts den verpachter gegeven, maar niet slechts tegen den pachter.

IV.

Ten onregte beweert Keller dat men uit iedere verbindtenis de *condictio certi* kon instellen zoo de eischer

het maar wagen wilde het proces te verliezen wanneer de regter zijne waardeering te hoog vond.

V.

Om de regtsvordering van art. 619 B. W. te kunnen instellen, moet men burgerlijk bezitter zijn.

VI.

De erkenning van natuurlijke kinderen bij openbaar testament gedaan, gaat door de herroeping van dat testament te niet.

VII.

De overeenkomst door een' brief wordt eerst gesloten op het oogenblik waarop de bewilliging des aannemers den aanbieder bekend wordt.

VIII.

De strafbepaling bij eene verbindtenis ten behoeve eens derden, is nietig.

IX.

De woonplaats van hem die elders verblijf houdt dan zijne ouders of voogden, verandert door zijne meerderjarig wording.

X.

Ten onregte meenen sommigen dat bij de eigendoms-overdragt van onroerende goederen de overschrijving bij uittreksel allcen dan is geoorloofd, wanneer in de acte verschillende overeenkomsten of handelingen voorkomen die elkander geheel vreemd zijn.

XI.

De houder van een wisselbrief die weigert de betaling ter eere aan te nemen, verliest zijne regres-actie niet.

XII.

Ten onregte beweert Mr. Kist dat in het geval de vermelding van genotene waarde in de assignatie of het endossement is uitgedrukt, de werkelijke betaling dier waarde door den houder moet bewezen worden.

XIII.

Het is af te keuren dat in art. 258 W. v. K. geene uitzondering voor den eed is gemaakt.

XIV.

Het regt om cen' derde in vrijwaring op te roepen, komt ook den eischer toe.

XV.

De vrouw behoort gestraft te worden wegens medeplichtigheid aan het misdrijf door haren echtgenoot begaan, niet wegens begunstiging van dat misdrijf.

XVI.

Hij die eene acte van verkoop of lastgeving door hem doet onderteekenen die meent zijn' naam op eene quitantie te plaatsen, is schuldig aan valscheid.

XVII.

Art. 265 C. P. bedoelt alleen die vereenigingen welke strekken tot het volvoeren van misdaden.

XVIII.

Degeen, die een hem toevertrouwd handschrift misbruikt om eene niet door den onderteekenaar bedoelde schuldbekentenis er boven te doen plaatsen, is niet medeplichtig aan valscheid.

XIX.

De heropening van het door den president gesloten onderzoek in strafzaken, behoorde vrij te staan.

XX.

Dispensaties van algemeene bepalingen van inwendig bestuur zijn, mits de Raad van State gehoord zij, toegelaten.

XXI.

De benoeming van burgemeesters tot leden der Provinciale Staten is niet af te keuren.

XXII.

Staatsarmenzorg op uitgebreiden schaal, werkt nadeelig.

XXIII.

Veelomvattende bezuinigingen op het budget van oorlog zijn af te keuren.

XXIV.

Art. 173 der Grondwet verdient afkeuring.

XXV.

De gemeenten in wier eigendom zich bosschen bevinden, zorgen beter voor hunne armen door ze te verpachten, dan door het gehakte hout onder hen te verdeelen.

XXVI.

Het ware wenschelijk, dat in het ontwerp tot regeling *van de*
wet en het gebruik der spoorwegen, het zamenstellen van een'
raad werd opgenomen waaraan in het hoogste ressort
werd opgedragen de beslissing der geschillen gerezen
tusschen den Min. v. binnenlandsche zaken en de spoor-
wegmaatschappijen.
